

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V.V., zastoupené Mgr. Andreou Jankovou, advokátkou se sídlem Purkyňova 10, Plzeň,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, čj. VVŽÚ/4006/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 27. 5. 2013, čj. VVŽÚ/4006/13, ve výroku II., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013, čj. VVŽÚ/5108/13, a rozhodnutí Obecního úřadu Dýšina ze dne 14. 3. 2013, čj. Dýšina/319/13, ve výroku II., s e z r u š u j í a věc s e v tomto rozsahu v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.650,- Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Andrey Jankové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2013, čj. Dýšina/319/13, Obecní úřad Dýšina (dále též jen „*obecní úřad*“) zamítl návrh žalobkyně na zrušení údaje o místu trvalého pobytu JUDr. V.V., a Mgr. V.V., na adrese..., podaný podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, neboť nebylo shledáno splnění zákonné podmínky stanovené ust. § 12 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona spočívající v zániku užívacího práva k objektu nebo jeho vymezené části,

jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu [zamítnutí návrhu ve vztahu k JUDr. V.V. bylo provedeno výrokem **I.** a ve vztahu k Mgr. V.V. výrokem **II.** uvedeného rozhodnutí].

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobkyně odvolala.

Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2012 [správně: 27. 5. 2013], čj. VVŽÚ/4006/13, Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též jen „*krajský úřad*“): **I.** výrok I. napadeného rozhodnutí zrušil a věc [v tomto rozsahu] vrátil Obecnímu úřadu Dýšina k novému projednání a **II.** odvolání žalobkyně proti výroku II. napadeného rozhodnutí zamítl a tento výrok rozhodnutí Obecního úřadu Dýšina ze dne 14. 3. 2013, čj. Dýšina/319/13, potvrdil.

Trvalý pobyt občanů byl v rozhodném období upraven zákonem č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění účinném od 30. 12. 2010 do 31. 12. 2013 (dále též jen „*zákon o evidenci obyvatel*“).

Žalobkyně brojí proti výroku II. rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 27. 5. 2013, čj. VVŽÚ/4006/13, ve spojení s výrokem II. rozhodnutí Obecního úřadu Dýšina ze dne 14. 3. 2013, čj. Dýšina/319/13, tedy ve vztahu k návrhu na zrušení údaje o místě trvalého pobytu Mgr. V.V.

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda se žalobkyni jako navrhovatelce podařilo prokázat zánik užívacího práva její dcery Mgr. V.V. k objektu.

II. Žaloba

Žalobkyně nesouhlasí s názorem krajského úřadu, že neprokázala splnění podmínek pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu Mgr. V.V. , tj. zánik užívacího práva občana k objektu, neboť nebylo prokázáno, že by Mgr. V. společnou domácnost opustila s úmyslem již ji neobnovit a má možnost zajistit si jiné bydlení. Toto odůvodnění zejména bylo podepřeno výpovědí Mgr. V., která v protokolu při ústním jednání uvedla: *Z domova jsem utekla dočasně, než se věc mezi mými rodiči vyřeší. Momentálně jsem u svých známých, kteří mi poskytlí dočasný azyl.* Ve skutečnosti Mgr. V. opustila společnou domácnost dobrovolně již na podzim roku 2013 [zřejmě: roku 2012], téměř v totožné době, co společnou domácnost opustil i JUDr. V. (otec Mgr. V.).

Od podzimu 2013 [zřejmě: 2012] žije žalobkyně v objektu zcela sama. Byť nyní již odpadl důvod, pro který, jak tvrdila Mgr. V., z domova odešla (*než se věc mezi mými rodiči vyřeší*), doposud se do nemovitosti nevrátila. Doposud neprojevila zájem se do ní vrátit, žalobkyni nijak nekontaktuje, odmítá s ní hovořit i po telefonu a tedy nijak neprojevuje zájem nejen se do předmětné nemovitosti vrátit, ale i obnovit a udržet vztahy se žalobkyní – svou matkou. Žalobkyni nekontaktovala ani v nemoci, ani o vánočních svátcích, od svého odchodu žalobkyni nenavštívila. Dle názoru žalobkyně je dostatečně prokázán již samotným chováním Mgr. V. úmysl odstěhovat se natrvalo z objektu, kde je veden údaj o místě trvalého pobytu její osoby.

Mgr. V., pokud by měla zájem, mohla by se do nemovitosti vrátit, neboť tuto obývá již sama žalobkyně a nikoli společně s JUDr. V., tedy nehrozí žádné spory mezi rodiči Mgr. V. Ta však již více jak půl roku svým jednáním nijak nedala najevo úmysl se vrátit a je tak zřejmé, že její tvrzení o dočasném odchodu bylo pouze účelové.

Co se týká prokázání možnosti sehnat si jiné bydlení, domnívá se žalobkyně, že pokud je Mgr. V. zaměstnána v řádném pracovním poměru a pobírá mzdu, tak tato skutečnost již sama o sobě prokazuje možnost si bydlení zajistit, a to z jejího pravidelného příjmu, kdy navíc není obtížné zajistit si pronájem či nájem. Ani v tomto se žalobkyně neztotožňuje se závěry, které jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny.

Žalobkyně se domnívá, že tímto rozhodnutím bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do jejích práv, zejména do práva plně a bez jakéhokoli omezení užívat předmět svého vlastnického práva. Je přesvědčena, že správní orgán nepostupoval v souladu s oprávněnými zájmy žalobkyně, když nepřihlédl k faktickým skutečnostem, které prokazovaly již samy o sobě zánik užívacího práva Mgr. V.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad se k žalobě vyjádřil tak, že při hodnocení splnění podmínek pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu vycházel z toho, že:

a) během správního řízení bylo prokázáno, že Mgr. V. nemovitost v místě trvalého pobytu za účelem bydlení nevyužívá. Mgr. V. uvedla, že od října 2012 přespávala u kamarádek a nyní za účelem bydlení využívá místnost, kterou ji poskytli její známí. Taktéž oba svědci (I.S., M.K.) svou výpověď potvrdili, že se Mgr. V. z místa trvalého pobytu odstěhovala a ani se tam nezdržuje;

b) navrhovatelce se nepodařilo prokázat správnímu orgánu zánik užívacího práva její dcery, Mgr. V., který kromě jiného spočíval v trvalém opuštění společné domácnosti s úmyslem společnou domácnost již neobnovit a zajištění samostatného bydlení. Mgr. V. sice uvedla, že je zaměstnaná, ale nebylo prokázáno, že společnou domácnost trvale opustila (tj. s úmyslem společnou domácnost již neobnovit). K tomu ve své výpovědi uvedla, že: „se odstěhovala dočasně, než se věc mezi rodiči vyřeší“. K výše uvedenému krajský úřad dodává, že teprve v odvolacím řízení byl krajskému úřadu doručen rozsudek o rozvodu manželství rodičů Mgr. V., a proto krajský úřad neměl důvod zpochybňovat „dočasnost“ odstěhování z důvodu neshod mezi rodiči a že v dohledné době dojde k uklidnění poměrů mezi účastníky řízení.

IV. Replika

V replice datované dne 4. 3. 2014 žalobkyně uvedla, že Mgr. V.V. se stále zdržuje mimo místo, kde je evidován její údaj o místě trvalého bydliště. Žalobkyni do dnešního nekontaktovala, nijak o ni neprojevuje zájem a ani nijak neprojevuje zájem jakýmkoli způsobem užívat nemovitost, kde je evidován její údaj o místě trvalého pobytu. Toto místo ani jednou nenavštívila. Od počátku svého opuštění předmětné nemovitosti (tedy již před rozhodnutím žalovaného) si také Mgr. V. zajistila, aby jí na tuto adresu nechodila žádná pošta, a tento stav trvá dodnes. Jak již uváděla žalobkyně ve své žalobě, bylo od počátku zřejmé, že Mgr. V. nemá zájem na užívání předmětné nemovitosti a její tvrzení o dočasném

odchodu bylo pouze účelové. V době, kdy žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, bylo manželství rodičů Mgr. V. již dávno pravomocně rozvedené (rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 18. 12. 2012, který nabyl právní moci dne 29. 3. 2013) a současně manžel žalobkyně a otec Mgr. V.V. v této době více jak 9 měsíců předmětnou nemovitost neužíval (odstěhoval se již na počátku podzimu 2012). Dle názoru žalobkyně tedy nebyl důvod, aby se žalovaný domníval, že je nutné zachovat údaj o místě trvalého pobytu Mgr. V. do doby než, jak sama účelově tvrdila, se spory mezi rodiči uklidní.

V. Vlastní argumentace soudu

Zrušení údaje o místě trvalého pobytu je upraveno v § 12 zákona o evidenci obyvatel. Podle § 12 odst. 1 písm. c) tohoto zákona ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, zaniklo-li uživateli právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana, a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část. Podle § 12 odst. 2 uvedeného zákona ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odstavce 1 písm. c) jen na návrh vlastníka objektu nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c) [věta první]. Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat [věta druhá].

Ohledně přezkoumatelnosti správních rozhodnutí podle uvedeného ustanovení se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu takto: „*Právo na zvolení místa trvalého pobytu podle § 10 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, je veřejným subjektivním právem, proti jehož porušení rozhodnutím správního orgánu se může občan dovolat ochrany postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. před správním soudem. Nedílnou součástí práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky.*“ (usnesení ze dne 6. 2. 2007, čj. 2 As 64/2005-108, publikované pod č. 1259/2007 Sb. NSS).

Tomuto právnímu názoru je třeba rozumět tak, že možnost soudní ochrany musí mít i občan, který se domáhá zrušení trvalého pobytu jiným osobám, majícím evidovaný pobyt na jeho adrese, v případě, že doložil, že pro zrušení pobytu těchto jiných osob byla splněna podmínka zániku uživatelského práva k objektu či jeho části a že nevyhovění jeho návrhu bylo nedůvodné.

V daném případě správní orgány posoudily návrh navrhovatelky na zrušení údaje o místě trvalého pobytu tak, že neprokázala zánik uživatelského práva své dcery Mgr. V. V. k objektu ...

Toto stanovisko odůvodnil *obecní úřad* ve svém rozhodnutí ze dne 14. 3. 2013, čj. Dýšina/319/13, tím, že svědky a výslechem Mgr. V. V. bylo zjištěno, že nemovitost neužívá, avšak tvrdí, že z domova odešla kvůli chování své matky a své bezpečnosti, dočasně utekla z domova. Je zaměstnaná, ale nemá zajištěnou žádnou nemovitost či byt k pronájmu, kde by mohla přebývat. Momentálně bydlí u svých známých, kteří jí poskytli dočasný azyl. Vzhledem k tomu, že se jedná o dceru navrhovatelky, která nedovršila 26 let, považuje ji správní orgán za zletilé dítě, které má odvozené uživatelské právo z titulu rodinného práva, a to i

s ohledem na § 85 odst. 1 zákona o rodině, který stanoví, že vyživovací povinnost k dětem trvá do té doby, dokud děti nejsou samy schopny se živit. Uživací právo znamená v případě dětí jejich právo bydlet u rodičů z titulu jejich společné domácnosti a vyživovací povinnosti rodičů. Pokud rodiče nepředloží žádný důkaz o tom, že jejich dítě opustilo dobrovolně společnou domácnost, že je schopno se samo živit a že má kde bydlet, nelze údaj o trvalém pobytu zrušit. Navrhovatelka nepředložila žádný důkaz o tom, že dcera má kde bydlet, proto správní orgán má za to, že k zániku uživatelského práva nedošlo.

Krajský úřad k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, čj. VVŽÚ/4006/13, uvedl, že navrhovatelka nepředložila důkazy, na jejichž základě by byl prokázán zánik uživatelského práva. Dle § 85 odst. 1 zákona o rodině vyživovací povinnost rodičů k dětem trvá do té doby, pokud děti nejsou samy schopny se živit, z čehož ve svém odůvodnění vycházel i OÚ Dýšina. Mgr. V. sice uvedla, že je zaměstnaná, avšak nebylo prokázáno, že společnou domácnost trvale opustila (tj. s úmyslem společnou domácnost již neobnovit) a má možnost zajistit si samostatné bydlení. Mgr. V. naopak při ústním jednání mimo jiné uvedla, že „Z domova jsem utekla dočasně, než se věc mezi mými rodiči vyřeší. Momentálně jsem u svých známých, kteří mi poskytli dočasný azyl ...“. Správní orgán si může učinit úsudek o tom, že uživatelské právo skutečně zaniklo, až poté, co tato skutečnost bude věrohodně prokázána. Dle zákona o evidenci obyvatel je povinen toto prokázat ohlašovně navrhovatel. Pokud navrhovatel zánik uživatelského práva žádnými relevantními důkazy neprokáže a správní orgán nemá k dispozici potřebné podklady pro rozhodnutí, nelze údaj o místu trvalého pobytu zrušit.

V přezkoumávané věci byl návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu zamítnut, jak vidno, proto, že navrhovatelka neprokázala zánik uživatelského práva Mgr. V. V. ke svému objektu, tedy neprokázala to, že Mgr. V. V. opustila společnou domácnost trvale (tj. s úmyslem již ji neobnovit), a to, že Mgr. V. V. má možnost zajistit si samostatné bydlení.

V žalobě žalobkyně nesporně kritéria zániku uživatelského práva samotná, nýbrž toliko jejich naplnění v této konkrétní věci.

Soud, který napadené výroky rozhodnutí přezkoumává zásadně jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), se zde tudíž nemůže zabývat vymezením podmínek zániku uživatelského práva k objektu správními orgány a musí se soustředit pouze na otázku prokazování splnění takto vymezených podmínek zániku užívání.

K tomu má zdejší soud za to, že v řízení o zrušení údaje o místě trvalého pobytu má povinnost důkazní *primárně* navrhovatel (vlastník objektu) [§ 12 odst. 2 věta druhá zákona o evidenci obyvatel: „Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat.“], *sekundárně* ji však může mít i další účastník řízení (občan, jehož evidované místo trvalého pobytu má být zrušeno) [§ 52 věta první správního řádu: „Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.“].

V řízení o zrušení údaje o místě trvalého pobytu je tedy navrhovatel povinen tvrdit rozhodné skutečnosti a předložit či označit důkazy (nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí) k jejich prokázání. Jestliže navrhovatel tyto své povinnosti splní alespoň v té

míře, že tvrdí značně pravděpodobné relevantní skutečnosti, které však sám objektivně nemůže dále konkretizovat a/nebo k jejichž prokázání objektivně nemůže předložit či označit potřebné podklady, pak podle názoru soudu vyplývá z ust. § 52 věty první správního řádu, že povinnost tvrzení a povinnost důkazní se v rozsahu, v níž je objektivně nemohl unést navrhovatel, přesouvají na toho, jehož evidované místo trvalého pobytu má být v předmětném řízení zrušeno. Dojde-li k této situaci, je povinností správního orgánu umožnit občanu, jehož evidované místo trvalého pobytu má být zrušeno, aby výše uvedené relevantní skutečnosti vyvrátil (§ 3 ve spojení s § 50 odst. 2 a odst. 3 věta první správního řádu).

V daném případě nebylo podle správních orgánů prokázáno, že Mgr. V. V. **I.** trvale opustila společnou domácnost a že **2.** má možnost zajistit si samostatné bydlení.

K první části závěru správních orgánů soud uvádí, že ve správním řízení vyšlo najevo, že Mgr. V. V. objekt ..., od října 2012 neužívá. Nejedná se přitom o vcelku obvyklý případ, kdy někdo je delší dobu např. ve zdravotnickém zařízení nebo někde v cizině, ale místo trvalého pobytu v ČR nadále považuje za svůj domov a hodlá se do něj vrátit. Správní orgány správně usoudily, že i v případě Mgr. V. V. hraje důležitou roli úmysl obnovit užívání objektu. K tomu byly ve správním řízení shromážděny určité údaje, s nimiž se správní orgány podle názoru soudu nevyrovnaly dostatečným způsobem. Nelze ztrácet se zřetele ani to, že v době rozhodování obecního úřadu Mgr. V. V. neužívala předmětný objekt zhruba pět a v době rozhodování krajského úřadu zhruba sedm měsíců. Ve správním řízení byly získány informace o osobních věcech zanechaných Mgr. V. V. v objektu, ale správní orgány z těchto – ne zcela sourodých – informací nedovodily žádné skutkové zjištění. Značný důraz je tu naopak kladen na vyjádření Mgr. V. V., že z domova utekla dočasně, než se věc mezi jejími rodiči vyřeší. Významnější by zde však podle názoru soudu měl být vztah matka – dcera, než vztah otec – matka, protože disharmonie mezi rodiči nutně nemusí znamenat hostilitu mezi rodičem a dítětem. Vyjádření Mgr. V. V. jsou přitom značně neurčitá: „než se věc mezi mými rodiči vyřeší“, „dokud se předmětná situace rozvodového řízení nevyjasní“, „jakmile se situace mezi mými rodiči uklidní a bude bezpečné v nemovitosti přebývat“ apod. Nebude-li jasněji o tom, co se vlastně má stát, aby se Mgr. V. V. vrátila do předmětného objektu, nebude zřejmé ani to, zda to již nastalo a jak na to uživatelka reagovala, tedy zda užívání obnovila.

K druhé části závěru správních orgánů soud konstatuje, že ve správním řízení vyšlo najevo, že Mgr. V. V. se narodila dne 29. 3. 1988, takže v době rozhodování obecního úřadu jí bylo 24 let a v době rozhodování krajského úřadu 25 let, a že pracuje na plný pracovní úvazek (viz protokol o ústním jednání před obecním úřadem dne 21. 1. 2013, s. 10). Za skutečnost obecně známou považuje soud to, že dospělý člověk, který pracuje na plný pracovní úvazek, zpravidla má v našich poměrech možnost zajistit si samostatné bydlení. Jestliže právě v případě Mgr. V. V. to neplatí, což samozřejmě nelze *a priori* vyloučit, je pak podle názoru soudu na ní, aby zmíněnou notoriету ve vztahu ke své osobě vyvrátila.

Lze uzavřít, že podle názoru soudu správní orgány v přezkoumávané věci pochybily tím, že za stávajícího stavu argumentace se dostatečně nevypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, a nevyzvaly i Mgr. V. V., aby se přímo vyjádřila k tomu, co podle správních orgánů v daném případě svědčí pro nebo proti existenci důvodů uvedených v § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel s tím, že nesplnění povinnosti tvrzení (a povinnosti

důkazní) ohledně rozhodných skutečností, která primárně tíží navrhovatelku, ale sekundárně, jak bylo dovozeno, její dceru, má pravidelně za následek rozhodnutí, které vyzní nepříznivě pro účastníka řízení, který tuto povinnost nesplnil.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba byla z výše uvedených důvodů shledána důvodnou, soud v požadovaném rozsahu zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení napadené rozhodnutí krajského úřadu a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí obecního úřadu, které mu předcházelo a které především je zatíženo předmětnou vadou, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se v uvedeném rozsahu vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu je datováno „V Plzni dne 27. 5. 2012“. Ježto však z řady okolností (např. den vydání prvoinstančního rozhodnutí a odůvodnění druhoinstančního rozhodnutí samotného) lze mít důvodně za to, že se jedná o zřejmou nesprávnost, soud pracuje s označením rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, čj. VVŽÚ/4006/13.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vázanost právním názorem soudu by ovšem mohla být podle ustálené judikatury prolomena zejména v důsledku nových skutkových zjištění.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.650,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnou advokáta za dva úkony právní služby v plné výši po 3.100,- Kč a jedním úkonem právní služby v poloviční výši, tj. 1.550,- Kč, a náhradou hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba, za úkon právní služby oceněný poloviční výší se považuje replika. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková